

A mai szentlecke azt a történetet mondja el nekünk, amikor Péter és János apostol a Templomba megy, és Péter az Ékes-kapunál meggyógyítja a születése óta sánta férfit. Ketten indulnak el, követve Jézus tanítását.

Ketten vannak: kettejük egyetértése, szeretete, közös lelkesedésük az evangélium iránt; az első ige-hirdetés és az első tanúságtétel Jézus Krisztus mellett. Péter a sánta férfi szemébe nézett. Sőt, fel is szólította: „Nézz ránk!” Már ez is azt jelzi: a másik ember szemébe nézni annyit jelent, hogy leszállunk a szíve mélyére. A két kéz összefonódása az együvé tartozás biztos jele.

Az evangéliumban az emmauszi tanítványok történetét olvassuk. Mi is nagyon sokszor hasonlóképpen viselkedünk, ha csalódások és kudarcok érnek bennünket. Számunkra is ismerős az ilyen letört lelkiállapot. Nekünk is voltak már szép álmaink és terveink. Lelkesedtünk valakiért vagy valamiért. Egy idő után azonban foszladozni kezdtek álmaink. Csüggedés vett erőt rajtunk. Úgy éreztük, hogy becsaptak bennünket, és még az Isten is elhagyott minket. Úgy vagyunk, mint az emmauszi tanítványok: mi is visszatekinthetünk a kezdeti időszakra.

Valamikor mi is bízunk az emberekben, és hittünk az Istenben. Ők is ezt fogalmazták meg az idegennek: „Pedig mi abban reménykedtünk...” Jézus volt az, aki kiemelte őket csüggedésükből. A feltámadt Krisztus így adta vissza a két tanítvány hitét; így élesztette újra reményüket, és így erősítette meg szeretetüket.

Végezetül még egy gondolat. Jézus kérdez (amint gyakran megtette): „Miről beszélgettetek egymással útközben?” Egyrészt sokszor mi is azt kívánjuk: bárcsak hozzám is szólna így Jézus, vagy akár csak egyetlen embertársam is! Ilyenkor úgy érezzük, hogy erre ma már senki sem ér rá; vagy hiába ülünk este egyedül a szobánkban, gondokkal terheltén, senki sem kérdezi meg: Mi a gondod? Hiába tükröződik arcunkon a szomorúság, senki sem kérdezi meg: Mi a bajod? Jézus bennünket is kísér életutunkon, és éppen úgy szeret, mint ezt a két tanítványt. Neki mi is panaszkodhatunk. Ő mindig ráér meghallgatni bennünket. Hiszünk őbenne és nála mindig vigasztalást és megnyugvást találunk. – Másrészt az itt elmondottak alapján, Jézus példájából tanulva, nekünk is legyen időnk és figyelmünk másokat meghallgatni.

Tóth Miklós plébános, Rábatamási